El segon (i últim) flamant llibre (digital) de gent normal

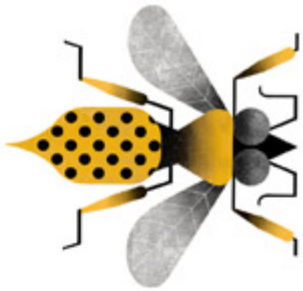

ÒSCAR ANDREU

ÓSCAR BROC

JOAN FERRÚS

TOMÀS FUENTES

RAMON PARDINA

MARTÍ SALES

ISABEL SUCUNZA

MAGÍ VIDAL

EDUARD J. MONTOYA

GENTNORMAL.com

Pròleg
JORDI GARRIGÓS
P. 3

Recons-trucció
ÒSCAR ANDREU
P. 6

Canción triste de Alf
ÓSCAR BROC
P. 9

Unicorns Ionquis
JOAN FERRÚS
P. 15

El Ball de Color de Gos com Fuig
MARTÍ SALES
P. 42

Searching for Caspa Man
TOMÀS FUENTES
P. 21

Traïdoria al parnàs
ISABEL SUCUNZA
P. 48

Hispano-Suiza
RAMON PARDINA
P. 32

Infecte
MAGÍ VIDAL
P. 58

Drac mort
EDU J. MONTOYA
P. 65

Crèdits
P. 71

Els Autors
P. 67

Pròleg

JORDI GARRIGÓS

No és vendre, és difondre. No sé exactament d'on surt aquesta frase, però recordo on la vaig escoltar per primera vegada, a una cançó dels At Versaris. I és d'aquelles que no cal apuntar-se a cap llibreta, perquè et queda a la memòria. És el que hauríem de respondre automàticament quan ens preguntem per què fem les coses, per què creem i amb quina finalitat. Segons el que contestin, podrem destriar els que realment interessen, els sincers, els imprescindibles, els que són dels nostres. Els altres, obviem-los, és legítim, però no ens va. No és vendre, és difondre. I canviar vides, i fer-les millors, més sàvies i més felices. Per què fem cançons, o escrivim o pintem? Perquè ens agrada fer-ho. I si t'hi guanyes la vida, collonut. Però no és vendre, i si ho fas exclusivament per això, ja no val la pena.

La gent que ha escrit aquest recull de relats ho tenen clar. Per això participen en un projecte d'aquestes característiques, com és el llibre i com és el GentNormal. Per difondre. Òbviament no han vist ni un cèntim per cedir-nos el text. I aquí rau l'autenticitat de tot plegat.

Evidentment m'uneix alguna cosa amb cada un dels escriptors que hi apareixen. I per això, encara m'agrada més que

hi siguin. En Tomàs Fuentes, l'he abraçat amb els ulls llagrimosos una nit de juny a l'Auditori del Fòrum després de veure un dels concerts més emocionants de la meva vida, l'homenatge a Big Star. Amb en Martí Sales he dinat a Can Lluís sota una foto de l'Ovidi Montllor, i moltes nits canalles. En Joan Ferrús, el considero directament un amic, igual que en Magí Vidal. L'Òscar Andreu va venir a veurem punxar a la botiga Bcore però ja s'havia acabat i vam anar a sopar a l'Elèctric. Amb en Ramon Pardina vaig treballar mà a mà en una sala d'edició preparant un documental per a la tele, que no sé si va arribar a veure algú; com amb l'Òscar Broc, que no em recorda però sempre li demanava que em doblés veus a BarçaTV quan jo era el becari d'informatius i ell feia de traductor. L´única a qui no he vist mai és a la Isabel Sucunza, però ens saludarem aviat, al Primera Persona. De l'Edu Montoya, em quedo amb el seu estil agafant onades a la platja de Zarautz i els centenars de moments viscuts en comú.

Ho veieu, no és vendre, és difondre.

Moltes, moltíssimes gràcies a tots ells, per ser-hi i compartir.

I al trio de correctores del GentNormal, que són unes reines. A tots els col·laboradors i col·laboradores del bloc, més d'una desena. I als que llegiu el que pengem, que cada cop sou més. A una amiga de tota la vida que ha retornat amb força i que ha il·lustrat el llibre, la Maria, i una de nova que hi ha entrat amb la mateixa, de força, l'Eli, la maquetadora. Sou *shanials*.

I als meus camarades, és clar. En Lluís i la Muntsa. Es *lo* màxim compartir això amb vosaltres.
(Gràcies per esperar-me)

Jordi Garrigós – Membre de GentNormal.

Recons-trucció

ÒSCAR ANDREU

A L'Oriol P.

Crec que va ser l'Oriol P. el que em va explicar que, tres dies abans de la inauguració, els responsables del TNC ––Teatre Nacional de Caledònia–– van detectar que el so que es generava a l'escenari de la sala principal no arribava amb la claredat prevista i desitjada a totes les butaques.

Ja fos per una preocupació professional franca, per amor incondicional a l'art o perquè l'edifici ––obra d'Eusebi Paladi el Vell–– li havia sortit al contribuent per un ull de la cara, van decidir trucar d'urgència a un enginyer japonès de renom especialitzat a corregir problemes acústics d'aquestes característiques i el van convidar a trobar una solució ràpida i precisa.

Dos dies més tard —vint-i-quatre hores abans que s'aixequés el teló per primer cop—, l'expert vingut expressament des de la petita vila de Mikasa —a la subprefectura de Sorachi, a l'illa de Hokkaido— pujava a l'escenari de la sala principal del TNC.

Situat al bell mig de les taules, l'especialista va demanar silenci als responsables del teatre, va tancar els ulls, va estirar els braços, els va aixecar cap al sostre, va picar de mans —només un cop, fort i sec— i va esperar, encara amb els ulls tancats i els braços aixecats, que el so tornés de tots els racons de la sala.

Després de cinc segons de silenci aparent, el japonès va obrir els ulls, va abaixar els braços, i, mirant alternativament als dos màxims responsables del TNC, va dir en un anglès prou bo: "Començaré pel principi: han d'enderrocar l'edifici".

Segurament, els gestors del Teatre Nacional de Caledònia haguessin agraït un diagnòstic menys ràpid i precís d'aquella autoritat nipona que, immediatament després de dictar sentència, va fer dues passes enrere, va inclinar lleugerament el cap i el tronc i, fent mitja volta, es va fondre en la foscor freda i humida que circula pels passadissos dels teatres buits.

Canción
triste
de Alf
ÓSCAR BROC

Sueño con un zigurat de sílex negro. Inmenso. Una masa intimidante. Recorta el cielo con violencia, grabando su silueta dentada en las constelaciones, aplicando su feroz geometría a la bóveda melmaquiana. El zigurat me habla. Y por unos instantes recuerdo la no voz de la convocatoria, una voz que no es tal, un mensaje que recorre las hendiduras de mi cerebro como si fuera información líquida. Son momentos de una felicidad difícilmente descriptible con un transmisor de información tan rudimentario como el lenguaje. Acaricio el sílex negro, como hice de niño, como seguramente habrán hecho miles y miles de niños durante mi ausencia. Las almohadillas de mis pies se desparraman sobre el basalto volcánico, tibio y reconfortante. Siento que he vuelto a casa, pero algo va mal. Ahora estoy en una mesa de quirófano. Tres trajes de aislamiento cobran vida. Respiraciones agitadas bajo el plástico. Se acercan a tientas. Destellos de una aguja hipodérmica expuesta a las luces halógenas.

Ruido. Una sirena me devuelve a la vigilia con la sutileza de un puño reventando una nariz. Parece que sigo en la Tierra; nada ha cambiado desde que rodamos *Proyecto:*

Alf a petición de los fans y un pelotón de Black Ops me encerró en una cámara de contención. Diecisiete años terrestres en este calabozo de alta tecnología, descansando a noventa metros bajo la abrasadora arena de Nuevo México. La NASA siempre me ha odiado, lo que no esperaba es que me olvidara. Me pregunto qué día se cansaron de introducirme tubos por mi doble recto, por los orificios de mi trompa, por mi tráquea bulbosa. Los melmaquianos somos especialmente sensibles e impredecibles cuando lo que se baraja es una profanación no consentida de cavidades. Los primeros científicos que lo probaron podrían dar fe de ello si siguieran vivos: a uno le hundí los globos oculares en el cerebro y a otro le devoré la cara y los escalenos antes de que me redujeran con descargas.

Me llamo Uggnarr Iggris. Pero ni eso respetaron. Defecaron con irritante desfachatez en el nombre de un linaje que se remonta a la era ámbar y a la llegada de los zigurats negros a Melmac. Para esos científicos todo era una broma. La broma más grande de la historia de la humanidad. Me drogaron. Me alcoholizaron. Fue un laborioso trabajo de merma y sometimiento que con los años terminó surtiendo efecto. Veréis, cuando has cruzado la Galaxia del Triángulo en un bajel de exploración con motores de antimateria supralumínicos, has visto púlsares en la lejanía y has deformado el espacio-tiempo como si fuera origami, la Tierra te parece un lugar triste, pequeño y miserable. Un insoportable baño de primitivismo cósmico y angustia existencial para el miembro de una civilización que ha burlado la barrera de la luz, ha cabalgado agujeros de gusano como si fueran toros mecánicos y ha domado las estrellas para drenarles energía a gusto del consumidor.

Cuando conoces a los terráqueos, das gracias al zigurat por el vodka, la cocaína y las barritas Lion. Te aferras a esta mierda como si fuera la última línea de defensa de tu cordura. El gobierno lo sabe, por eso me suministra veneno en copiosas cantidades a través de un celador ballenato, resbaladizo como la manteca, abocado al uso de un balón estomacal en un futuro no muy lejano. Podría abalanzarme sobre él y arrancarle los huevos antes de que la bandeja se estrellara contra el suelo. Podría verle morir desangrado, observar con deleite las evoluciones de su sangre negruzca encharcando de plasma los azulejos. Pero no lo hago. Por alguna razón me siento cómodo con sus visitas. Hasta le he cogido cariño al pobre diablo. De vez en cuando, me proporciona gatos vivos. Desconozco si se trata de un acto de caridad o algún pez gordo de la División Gris se lo ordena. Quiero pensar lo primero, es lo único que le separa de una vasectomía en crudo al viejo estilo melmaquiano.

¿Qué hago en esta celda? Espero pacientemente a que ocurra algo. Lo que sea, cuando sea. Hago uso continuado del "verlas venir". Si el tiempo no fuera un espejismo creado por el cerebro humano, diría que me sobra. Y lo que hago es recordar. Me llamaron Alf. Me convirtieron en un chiste imposible, un juego de espejos inimaginable. Podría haber rediseñado vuestra física con un par de apuntes, haberos dado las riendas de la energía Planck, brindaros un mapa con los atajos del tejido espacio-tiempo, pero la División Gris prefirió convertirme en un bufón peludo. La mascota favorita del Tío Sam. Cuando me pusieron delante de una cámara ya era demasiado tarde. Mi adicción a la cocaína y al Stolichnaya era tan aguda que todo me importaba un carajo. Mientras Colombia y Rusia

siguieran entumeciéndome con sus exportaciones estrella, de mi boca no saldría un solo reproche.

Quizás por eso, decidí verter mi cólera sobre los que compartían estrellato conmigo, y no sobre mis captores. Creed todo lo que leísteis: los rumores sobre el rodaje de *Alf* son ciertos y seguramente se quedan cortos. Les hice la vida imposible a esos hijos de puta, me encargué de transmitirles mi odio hacia la raza humana diligentemente, con dedicación estajanovista. A la zorra de Andrea Elson le regalé un magnífico cuadro de ansiedad y varias marcas de mordedura en las nalgas. A Anne Schedeen, una deliciosa adicción al Xanax. Y al niñato de Benji Gregory… Digamos que a mis supervisores les desagradó sobremanera encontrarse al crío inconsciente en su camerino, con un hilo de sangre saliéndole del culo.

Tan solo sentí lo que podría definirse como una nanopartícula de amistad por Max Wright, aunque debo confesar que el valor de nuestra camaradería se sustentaba en nuestras debilidades, pues compartíamos la afición de meternos por la nariz cualquier material en forma de polvo con denominación de origen Suramérica. Llegó un momento en que nuestro ritmo de consumo durante los rodajes se tornó belushiano. Max y yo ejercitábamos las napias con disciplina castrense, sin cesar. Lanzábamos nuestras líneas de guión con los ojos desorbitados, las aletas enrojecidas y el aliento infestado de vodka. Afortunadamente, la cara interior de mis fosas, capaces de engullir rayas del tamaño de un perro salchicha, está revestida de un material resistente muy parecido a la quitina, aunque me temo que el horadado cartílago de Max no puede decir lo mismo. Todavía me sorprendo a mí mismo riendo,

mientras le imagino sosteniéndose el tabique con el pulgar y el índice cada vez que el autobús coge un bache.

Soy un sentimental, joder, me pierdo en el pasado para enterrar el presente. Quizás estoy cansado de mí mismo, de esta celda de alta seguridad sepultada en el infierno; cansado del vodka, la cocaína, las golosinas, los gatos, el celador ballenato. Pero prefiero eso a castigarme pensando que mi nave con motor de antimateria supralumínico podría haberse estrellado en el planeta de alguna de las cinco civilizaciones dominantes de la Vía Láctea, y no en esta bola de barro llena de simios evolucionados. Afortunadamente, antes de desfallecer, siempre vuelvo a oírle. Me llama con más fuerza. Le oigo cada vez con más claridad. Ya viene. Melmac nunca se olvida de sus hijos. Recordad estas palabras cuando veáis flotar un zigurat de sílex negro en el firmamento.

Unicorns Ionquis

JOAN FERRÚS

Un unicorn ionqui no és una bona persona. Per començar, un unicorn ionqui és un cavall. Però fins i tot en el cas que, per mitjà de la prosopopeia, els concedim una psicologia humana i que, per tant, puguem emetre judicis ètics sobre els seus actes, un unicorn ionqui continua sense ser una bona persona, perquè un unicorn ionqui és, en essència, un fill de puta.

És veritat que, a part d'un fill de puta, pot ser moltes altres coses. Però totes són característiques secundàries que queden subjugades a l'ímpetu aclaparador del filldeputisme, aquella abissal força motriu que empeny i domina la seva existència.

Què converteix un unicorn ionqui en aquesta mena d'animal infaust i ressentit? Doncs hi té molt a veure que per les seves venes corri la sorda brama de l'heroïna. A pesar que aquesta substància irriga i anima tot el seu cos, els pobres en són uns addictes impenitents. Perquè un unicorn ionqui necessita heroïna. I la necessita amb avarícia.

Al mig del front, a cinc dits sobre els ulls, on hi hauria d'haver una banya, hi floreix una xeringa de dos pams. Aquest apèndix forma part del seu propi cos i la cavitat s'omple lentament amb la mateixa heroïna que bull endins. Popularment es creu que aquesta peculiar anatomia permet que cadascun dels espècimens d'unicorn ionqui satisfaci la seva drogoaddicció de forma autònoma. Però la realitat és que els músculs i articulacions del seu coll no li permeten realitzar un moviment suficientment ampli com per abastar i travessar amb la punta de l'agulla cap part del seu vast cos. No són pocs els que han intentat abastir-se amb la seva pròpia heroïna, però sempre acaben amb dos costelles estroncades o, encara pitjor, amb el coll destrossat. I llavors, clar, es mor. Perquè la mare naturalesa és així. Si se't trenca el coll, la palmes, ja siguis un home, un unicorn ionqui o una ameba.

Així doncs, aquest animal desgraciat disposa només d'una sola i desagradable manera per aconseguir un *xute*: convèncer un altre unicorn ionqui perquè li clavi l'agulla. Però aquestes bèsties són éssers avars, esquerps i poc inclinats al sacrifici. Si a aquesta predisposició eixuta al benefici aliè li afegim el fet que descarregar l'heroïna de la xeringa els deixa exhausts i moralment corromputs durant una setmana, podem afirmar que, per a un unicorn ionqui, aconseguir l'heroïna d'un congènere deu resultar una proesa heroica i fosca a la vegada. Com s'ho fan per obtenir-la si és un secret tenebrós que més val continuar ignorant?

Sens dubte no ofereixen sexe a canvi, perquè els unicorns ionquis són éssers sense genitals ni libido. La seva reproducció és, tanmateix, un misteri. Alguns experts opinen que la seva gènesi està circumscrita a les Festes Majors

estivals. Creuen que si en aquestes dates una pubilla que encara no hagi consumat cap acte sexual ingereix un estupefaent no reglamentat, ja sigui *speed*, haixix o MDMA, al matí següent la immaculada puella es lleva amb mal de cap, la flor intacta i un poltre d'unicorn ionqui sota el coixí. Usualment, quan la noia descobreix aquella entortolligada i hòrrida aberració contranatural que li xipolla sobre el jaç, corre immediatament a amagar-la dins un cistellet de vímet, la tapa amb un mocador i s'endinsa al bosc per abandonar la cria. Si és menys romàntica i substancialment més intel·ligent, fot l'animal al vàter i estira la cadena.

Per tant, l'hàbitat natural dels unicorns ionquis són els boscos i les clavegueres. Però, sigui on sigui que la bestiola romangui, un unicorn ionqui és sempre un animal que depèn fatalment dels seus propis congèneres, els quals odia i enveja perquè desitgen i custodien allò que ell mateix desitja i custodia. Viuen expectants i recelosos, separats i atrets entre ells amb fretura, a una distància prou gran com per poder reaccionar davant l'atac d'un altre unicorn ionqui, però a la vegada prou petita com per no perdre definitivament de vista la resta dels seus germans. Cap unicorn gosa dormir en pau, atemorit que algun altre aprofiti el descuit per clavar-se la seva xeringa distreta. Fins i tot estableixen duels insomnes, evidents, però no declarats, que es perpetuen cinc o sis dies, durant els quals un d'aquests animals ancora els seus ulls en els d'un altre, i viceversa. Es segueixen els passos amb ràbia i fatiga, murmurant, tossint i finalment renillant, amb intencions cada cop més franques, els ulls entenebrits i les cames dèbils com un bri d'herba.

Qualsevol unicorn ionqui passa una etapa en la seva vida en què decideix superar el seu hàbit marxant bosc enllà, lluny dels seus iguals. Però, per més solemne que sigui l'abjuració, aquesta fera no pot defugir el seu fat, i sempre acaba retornant amb els ulls plens d'escuma negra i la boca ensangonada, afamat d'heroïna i companyia. Però els desesperats són els ciutadans més baixos en la piràmide social dels unicorns ionquis. Són els que accepten les promeses podrides i els tractes desfavorables. És habitual que el desesper els impel·leixi a ser els primers a buidar la xeringa en les venes d'un altre a canvi de rebre, posteriorment, el mateix tracte, tot i ser perfectament conscients que acabaran al terra amb les cames tremoloses i la xeringa eixuta, mentre un unicorn ionqui afortunat s'allunya amb desballestada urgència per gaudir de l'èxtasi en soledat.

La dels unicorns ionquis és una vida gossa, una vida de dents enfora. Cada dia en queden menys perquè no en naixen de nous per reemplaçar els morts: les pubilles tasten carn cada cop a edat més tendra, de manera que són escasses les que prenen droga essent encara verges. Cada nova mort d'un unicorn ionqui és celebrada amb angoixa per aquesta comunitat de bèsties addictes i rancunioses, i no sé si en un futur, quan arribi l'ineluctable fi d'aquesta calamitosa espècie, existirà poeta a la Terra digne de captar el dolor de l'últim supervivent dels unicorns ionquis, lluitant desesperat per clavar-se la seva pròpia agulla.

Un Unicorn ionqui vist per Joan Ferrús

Searching for Caspa Man

TOMÀS FUENTES

Pocs em coneixen pel meu nom. Al barri tothom em deia "pringat" o simplement "el tonto de les ulleres". Tots dos apel·latius fan una justícia meridiana a la realitat. No em fa por reconèixer que tinc poc carisma. La meva mare sempre ha estimat més la meva germana. No és cap sospita, és una realitat. S'adreçava a mi com a "l'altre, el que no és una nena". Per tant, no us culparé si no sabeu que jo estic al darrere de la història més gran que li hagi passat mai a la música estatal des d'Objetivo Birmania.

L'any 2012, vaig decidir agafar-me un any sabàtic. Us aviso, he hostiat gent que, en assabentar-se, ha dit: "Oooooh, que xulo! Quina enveja! La platjetaaaaa, el sentiment de llibertaaaaat, el conèixer cultures difer...". Pam! Cop de cap a la boca. La gent que ens agafem anys sabàtics som púrria humana. Ningú se'n va a fer la volta al món si és un triomfador. Entre els motxilleros és molt fàcil establir una conversa. Només cal apropar-se a un i dir: "Desengany amorós?". L'altre afirma amb el cap, i ja podeu anar a fer una birra a una platja paradisíaca, veure una posta de sol i iniciar una sana competició per esbrinar qui és més perdedor.

Jo pensava, ànima càndida, que fugir d'aquí em canviaria, que em tornaria mentalment més fort, com un guanyador, com un Pau Garcia Milà elevat a l'infinit. Fins i tot vaig comprar mantells nous perquè, quan l'Albert Om em fes El Convidat, casa meva fes goig. Però, bàsicament, el meu viatge arreu del món es podria resumir amb "no vaig follar".

Tant és. El cas és que, d'una manera o una altra, vaig anar a petar a Zimbàbue. No vaig follar, allà (tampoc). Un consell per si viatgeu al Tercer Món a la recerca de sexe: la frase "que no me entere yo que ese culito pasa hambre" és molt mal rebuda entre la població famèlica.

Un dia, a Zimbàbue City (nota mental: comprovar que la capital de Zimbàbue es diu Zimbàbue City) vaig entrar a un local a prendre una copa. El bar, a diferència dels clients, era sobri. Només hi havia un objecte de decoració: una mena de tela emmarcada, amb unes lletres brodades en Comic Sans que deien "In J. C. we trust". Sempre m'ha reconfortat la figura de Jesucrist. Un senyor que va fer grans coses i, així i tot, l'única dona que se li coneix era prostituta. Per a algú com jo, creieu-me, és tot un consol.

Cap a la tercera cervesa, el meu destí em va colpejar als morros. La missió per la qual he estat programat se'm va aparèixer allà, mentre apurava una San Miguel (sí, San Miguel, ja he dit que estava al Tercer Món). Els altaveus del local van deixar anar una melodia meravellosa, una concatenació de sons celestials. I el més sorprenent: l'intèrpret cantava en castellà.

"Siempre llega un momento que el corazón se lastima,
ahora debes pensar cómo puedes cerrar las heridas.
No, no pretendas cambiar lo que pudo pasar en tu vida".

–Mandingo! –vaig cridar al cambrer.

No era el seu nom real. De fet, es deia Íker, era blanc i fill de bascos, però estava tan flipat pel que acabava d'escoltar que no estava per matisos. Ajudant-me amb les mans, fent gestos per explicar-me millor, vaig afegir:

–¿QUÉ... SER... ESTO... QUE... SALIR... DE MÁQUINA... MÁGICA... DE SONIDOS?

L'Íker em va fitar de dalt a baix, com si hagués vist un fantasma o una bibliotecària maca.

–Ahívalahostia, ¿tú eres tonto o qué? ¿No conoces lo que está sonando? Este tío es un dios, aquí.

El cambrer va assenyalar el quadre de "In J. C. we trust", totalment perplex.

–Jesucrist? –vaig dir.
–No, imbécil: Javier Cárdenas. ¡La canción "Siéntelo"!

Tot el bar em va començar a donar voltes. Em sentia marejat. O potser era la síndrome d'Stendhal:

"Muévelo. Tu cuerpo es el fuego de la pasión. Olvida problemas.
Siéntelo. Tu vida no es vida sin emoción.
La noche no espera".

Els clients del bar van deixar de beure. S'aixecaren i, amb la mà al cor, van repetir aquell mantra dels déus.

"Míralo. El mundo hoy gira a tu alrededor. Te abre sus puertas.
Síguelo. El ritmo que llega a tu corazón.
Es tiempo de fiesta".

Vaig fugir d'aquell antre, no sense pagar generosament: dos bolis Bic i un mirall. Heu de saber que, als països del Tercer Món, la divisa més comú és el boli Bic. Preferentment, Bic Cristal. El Bic Naranja és una petita *frivolité*, només es dóna quan el servei ha estat veritablement excel·lent.

De camí a l'hotel, no podia parar de meditar sobre el que acabava de passar. Sí, coneixia Javier Cárdenas. Aquell pseudopresentador que tenia una germana i, sobre tot, tenia un cunyat. El zenit de la seva carrera va ser riure's de disminuïts psíquics per televisió, fet que va donar inici a una etapa catòdica que encara dura i que els teòrics més puristes coincideixen a anomenar "merda". Però, certament, li havia perdut la pista, al Cárdenas. I, evidentment, tots aquests anys l'havia infravalorat. Només un autèntic geni podia haver escrit aquell reguitzell de paraules meravelloses i elevar el techno-pop a la categoria d'haute culture.

Després vaig arribar a la meva habitació, vaig posar el canal porno i se'm va oblidar.

La nit següent no vaig sortir. Els animadors de l'hotel havien organitzat una "Nit de riures i màgia" que tenia molt bona crítica. Recordo amb especial emoció un truc del Mag Borondongo (o alguna cosa així), en què va treure un colom d'un barret de copa. Acte seguit, un cambrer negre com la nit va treure-li de les mans i va fugir corrents mentre li arrencava el cap d'una mossegada i se'l cruspia. Mai més el vam tornar a veure.

Un cop es va donar per conclosa la vetllada, un senyor amb un teclat marca Tasio va interpretar els primers acords d'una balada, amb la sana intenció de fer ballar els assistents. I, de nou, va tornar a succeir el miracle:

"Ya no hay más salida que continuar.
No importa el rumbo si te vas.
Voy cerrando heridas. A cada paso se abren muchas más.
Y hasta los ciegos pueden ver
que al llover ya no se limpia nuestro ayer".

Com si m'haguessin posat un niu de vespes als calçotets, vaig saltar de la cadira i vaig agafar el cantant per la pitrera:

–¿QUÉ... TOCAR... CON APARATO... DE RUIDO?

El cantant es va quedar blanc. De fet, ho era.

–¡Ahívalahostia, el tonto de ayer!

Resulta que l'Íker, dos cops per setmana, tocava a l'hotel.

–Ya te lo dije anoche. Es Javier Cárdenas. Y esto, su hit "Ya no hay salida".

"Ya no hay salida"... Aquelles paraules se'm van clavar al cervell. "Ya no hay salida"... Tot d'una, vaig tenir una revelació, ho vaig comprendre tot: Ja no hi ha sortida. Com a revelació era una merda, tot sigui dit. Només em vaig limitar a traduir el títol de la cançó al català.

Un cop acabat el concert, vaig dur l'Íker a fer uns mojitos, amb el propòsit que m'expliqués tot allò referent a la carrera musical de Cárdenas. Resulta que el Javier va treure un disc, *Siéntelo*, l'any 2004. A Espanya va passar sense pena ni glòria. Bé, matiso: va passar sense glòria. Només nou temes (dos d'ells, remixos de dues cançons incloses al mateix LP) van servir per construir la llegenda. L'Íker teoritzava que, d'alguna manera, una remesa de discos va arribar a Zimbàbue. Un podria pensar que els devien fer servir per penjar-los de les finestres i espantar els coloms, però l'episodi del Mag Borondongo i el cambrer enviava a pastar fang aquesta teoria.

El cas és que *Siéntelo* va córrer com la pólvora entre el jovent de Zimbàbue i es va convertir en nou himnes generacionals (bé, set; dos eren remixos, no ho oblidem). Per si fos poc, la terrible mort de Javier Cárdenas havia nodrit la llegenda. Hi havia informacions confuses sobre el seu final: uns deien que s'havia cremat en una màquina de raigs UVA, altres que havia mort esclafat pel seu propi ego...

–Eso nunca lo sabremos –va sentenciar l'Íker–. Pero nos queda su legado.

Vaig deixar l'Íker plorant, a la barra del bar, mentre cantava amb una veu greu "Te dejé escapar".

"Si despierto y no estás
tengo la sensación
que navego en el mar
entre la oscuridad.

Si despierto, mi amor...
No, no pidas perdón, por dar a tu vida un nuevo color,
soñando en silencio, con noches de pasión.

No pidas perdón, ni digas adiós
a tantos momentos que alguien robó.
No existe el futuro si no siento tu voz".

Aquella nit, sol (i deixaré de dir que estava sol, perquè en el meu cas és un pleonasme), vaig percebre que estava al davant d'una gran història. Hagués començat en aquell moment a investigar sobre Cárdenas, però un cop més, el meu gran amic Canal Porno va fer acte de presència. En algun moment de la nit, entre la tercera i la quarta pel·lícula, em vaig desmaiar.

Amb els primers raigs del sol, vaig anar a un cibercafè. Portava tres carmanyoles amb menjar: sabia que m'esperava una feina extremadament feixuga que em podria portar hores, potser dies. Havia de saber tots els detalls de la mort de Cárdenas, encara que a mi també m'hi anés la vida, en això. Però no m'importava. Estava disposat a deixar-me les retines davant d'aquella maleïda pantalla d'ordinador.

El primer que vaig fer va ser posar el seu nom a Twitter. I vaig veure que Cárdenas estava viu. Fi de la investigació. Amb la satisfacció de la feina ben feta, vaig endrapar el contingut de les tres carmanyoles, una darrere de l'altra, mentre de reüll vigilava uns nens molt primets que em contemplaven amb els ulls plorosos. Després vaig consultar el Gmail i Yonkis.com durant una bona estona.

Com que era diumenge i estava tot tancat, més per curiositat que per una altra cosa, vaig intentar contactar amb Javier Cárdenas. Al seu Twitter no vaig trobar res que em pogués servir, tot i que em va cridar poderosament l'atenció una piulada seva del 17 de març de 2011:

"Si llegamos a 100.000 en el FB del programa, haré un vídeo mientras me duermo y me despierto de la anestesia de mi colonoscopia. ¿Llegaremos?".

No vaig poder estar-me de pensar que, amb quatre arranjaments, allò podria ser un nou hit de Cárdenas. Fins i tot, en podria fer dos remixos.

Estava en un carreró sense sortida. Vaig decidir provar sort: "Quina adreça de correu podria tenir?". Immediatament, els dits van començar a moure's sols pel teclat: javiercardenas@ozu.es. El missatge era tant breu com concís: "¿Eres Javier Cárdenas?".

Tretze segons després obtenia resposta: "¡Sí! ¡Soy yo! ¿Tienes trabajo para mí? ¿Un bocadillo, al menos?".

Ens vam intercanviar els mòbils i la conversa va seguir via telefònica. El Cárdenas va al·lucinar en saber que era tota

una deïtat a Zimbàbue. De fet, un parell de vegades va estar a punt d'empassar-se la seva pròpia llengua en intentar pronunciar Zimbàbue. Vam riure, vam plorar, vam cantar i, sobretot, vam forjar una amistat que mai més es trencaria.

***

Sis mesos després. Poliesportiu Municipal de Zimbàbue City. Una bona trentena de persones s'abraona sobre la porta del recinte. L'Íker és allà, incrèdul. "No puede ser, no puede ser", no para de repetir. El miro, li somric, li passo una mà per l'esquena i, paternalment, li dic:

- ¡TÚ... CREER! ¡CÁRDENAS... NO MORIR! ¡AHORA VER!

Els assistents no saben què pensar. Imagineu que demà us conviden a un concert de Nirvana, amb Kurt Cobain. Quina cara faríeu? Segurament, millor cara que ell, tenint en compte que es va fotre un tret a la boca.

Tot d'una, els llums s'apaguen. Els xiscles dels espectadors són eixordadors.

"One... Two... One, two, three, four...".

I les primeres notes de "Me persigue el tiempo" penetren a les ànimes dels presents. La gent ja no dubta pas: és ell. És Javier Cárdenas. Amb més anys, més músculs i més moreno. Però és ell.

"Me persigue el tiempo sin ti.
Voy de mal en peor.

Me atormento, mi amor.
Sigo el ritmo que me marca el corazón.
Eres esa razón que aún enciende mi amor".

La resta ja és història. Tal com vaig dir al discurs dels Oscars, Cárdenas ha encarnat com ningú la tenacitat i la perseverança de qui té un somni: menjar ni que sigui un cop al dia.

L'organització del Primavera Sound ja ha confirmat Cárdenas per l'edició de 2014 com a cap de cartell i artista únic. Han decidit suprimir qualsevol banda que no estigui a l'altura. És a dir, totes. Perquè amb el seu nou disc, *Siéntelo aún más, si eso es posible*, Cárdenas ha portat el concepte de música a un nivell superior. Amb els seus tres nous temes (i vuit remixos), Javier Cárdenas ha inventat el que ja es coneix com a "Música-2". Ara tots els modernets toqueu les seves cançons a l'ukelele, però... Tot gràcies a qui? Eh? Eh? A qui? A mi! Qui és el perdedor, ara? Vosaltres. Només vosaltres. Jo no.

Long life to techno pop.

Hispano-
Suiza
RAMON PARDINA

Des de dos quarts d'onze del matí, aproximadament, que donen voltes amb el cotxe, sense èxit. De primer, havien quedat per anar a veure una exposició de fotografies de l'Andy Warhol ("el pintor?" "sí, es veu que fotografiava tot el que veia, compulsivament" "doncs imagina't si hagués viscut en l'època d'Instagram" "sí, ha ha, imagina-t'ho") però a hores d'ara, a mesura que s'han anat escolant les hores, ja no els amoïna tant el fet d'arribar a temps de veure l'exposició, ni tan sols el fet de no arribar-hi en absolut ("si hem de veure-la de pressa i corrents tampoc no val la pena" "exacte, per fer-ho amb el coet al cul no cal pagar"), com el fet mateix de poder estacionar el cotxe en algun lloc o altre i així, per fi, poder deixar de donar voltes indefinidament, en cercle. Fa hores que busquen aparcament, però no hi ha manera. Com si fos una conxorxa o una broma del destí, cada cop que ella –abocada com un vigia de les antigues pel·lícules de pirates, amb el colze sobresortint lleugerament per la finestreta– albira encara que sigui en la llunyania un possible forat en la geografia urbana, o bé resulta que és massa petit, o bé és un gual, o bé és una d'aquelles places reservades per a persones amb discapacitat. I ell, per bé que té un reuma endèmic

que li causa no poques molèsties i a estones el fa caminar malgirbat, no pot considerar-se dins d'aquesta categoria. Misteriosament, tampoc no hi ha cap zona blava o plaça de pàrquing amb el llumet verd. Així que no tenen més remei que continuar donant voltes en cercle. Indefinidament. Des de dos quarts d'onze del matí.

Arriba un moment que s'adonen que, a còpia d'allunyar-se del centre, han arribat al mateix punt d'on han sortit en un principi (un edifici de totxos vermells, amb un cartell de "Compro or" ben visible), però ni tan sols allà poden abandonar la recerca (i agafar el metro, per exemple, i tornar a començar) ja que el lloc original, com un Tetris de magnituds universals, ha estat usurpat segurament pocs segons després per un veí implacable. ("és un barri encantador però no està fet pels que anem en cotxe, saps?"). Com que han passat moltes hores i ja és al punt del migdia, ella de cop i volta surt i diu que té gana ("i si parem per menjar alguna cosa?"). Bona idea. Comencen a estar cansats. I una mica de menjar els aniria bé per recuperar forces. Però això no els eximeix, abans, d'haver de deixar el cotxe en algun lloc o altre i així poder deixar de donar voltes, encara que sigui de forma provisional. De manera que, finalment, opten per una decisió que compleix tots dos requisits i a primer cop d'ull els sembla una idea brillant: pararan en un establiment d'aquells de menjar ràpid on no cal baixar del cotxe per fer la comanda des d'una finestreta. Ho fan ("una hamburguesa especial i un refresc" per a ell, "una amanida, una aigua i un gelat de maduixa" per a ella) i, dos minuts després, ja tornen a ser a la carretera.

Ja a la tarda, tot i que han començat a fer torns, se senten verament esgotats. La ràbia i la incomprensió inicials han estat substituïdes per un cert desànim, o una acceptació abúlica d'una realitat absurda. A més, les facultats comencen a decaure i això fa que, en el cas gairebé improbable que hi hagués una escletxa en la filera atapeïda de vehicles, no arribin a temps de copsar-lo del tot o bé algú altre, més àvid o amb les capacitats menys afeblides, se'ls avanci sempre inexorablement. Així que, amb la mateixa inevitabilitat amb què ha arribat la tarda, arriba la nit. Decideixen aparcar en una mena de solar buit, als afores de la ciutat, tot i saber que a l'endemà ben d'hora ben d'hora ("com deia aquell") hauran d'abandonar el lloc i tornar a emprendre la recerca. Però com a mínim podran dormir una estona. Reclinen els seients i, en el silenci i la buidor de la nit, es pregunten com és que de tant temps que es coneixen ("som els millors amics l'un de l'altre, oi?") mai no han tingut la temptació de tenir una aventura ("aquestes coses és millor no barrejar-les, diuen"). Però cinc segons després ja s'estan fent un petó de cargol i acaben fent l'amor allà dins, malgrat les incomoditats. Casualment, el Xavier Solà sempre porta una capsa de condons al damunt i avui, per primer cop, li ha estat d'utilitat ("llàstima que no ho pugui explicar a ningú" pensa, mentre es descorda els pantalons). Quan acaben, i s'ha produït aquell efecte típic de baf per la diferència de temperatura, tornen cadascú al seu seient. La ciutat sencera sembla dormir a aquelles hores de la matinada. Si el cotxe fos descapotable, almenys podrien obrir el sostre i contemplar estrelles. Però és un cotxe coreà –d'aquells que tenen una immillorable relació qualitat-preu, però cap d'aquests luxes aparentment innecessaris–. Fet i fet, tant se val: en aquella ciutat tampoc no es veuen mai les estrelles.

Amb la mateixa rutina de quan treballaven en una oficina, passen les setmanes. Al matí, sobretot a primera hora, busquen lloc amb deler, al migdia endrapen alguna cosa ràpida per no minorar la marxa i, a la tarda, continuen buscant com un llebrer la seva presa, fins a la nit, moment en què s'arreceren al solar, i altra volta tornar a començar. Però no només es dediquen a aquesta tasca abnegada, també han trobat la manera de gaudir del temps lliure: si volen anar al cinema, per exemple, ho fan a sessions diferents (mentre l'un veu la pel·lícula l'altre continua buscant, i a l'inrevés) i, en acabat, la comenten tots dos al cotxe fent-se la falsa impressió que l'han vist junts (amb el teatre, però, com que només hi ha una sessió al dia, s'han d'esperar a dies diferents; però l'efecte és el mateix). Amb el temps, fins i tot, comencen a no trobar a faltar res de la seva vida anterior. No és tan diferent de qualsevol altra parella que treballen i viuen junts. Simplement, han de tenir cura de tenir cadascú el seu espai i el seu moment ("hem de tenir cura de tenir cadascú el nostre espai i el nostre moment"). De tant en tant, al Xavier Solà li ve al cap quan era petit i la seva mare treballava a la Hispano-Suiza, una companyia d'automòbils de l'època. Potser per això, cada vegada que veia un cotxe sortia corrent esperitat, impacient per pujar-hi. Era com si el sotragueig i el vaivé constant de la carrosseria l'amanyaguessin i el calmessin del neguit i la pulsió interior que sentia. Com més vell era el cotxe, més plaer li produïa. Per això, potser, viure ara amb aquella sensació de moviment constant no el neguiteja, al contrari. (De vegades, encara es pregunta què hauria estat de la Hispano-Suiza si no hagués estat per la guerra, era una empresa amb models fantàstics, autèntiques joies de la tecnologia automobilística; seria com la Porsche? O la BMW? O com

una d'aquelles marques de cotxes coreanes que ofereixen una bona relació qualitat-preu i llestos? Però la guerra va arribar i, com moltes altres coses a la vida, mai no podrà saber què hagués passat).

Finalment, un dia, el Xavier Solà i la Isabel Casas decideixen formalitzar la seva relació. Ja ha passat prou temps per saber que estan fets l'un per l'altre o, com a mínim, que l'un amb l'altre no estan tan malament. Ho fan amb una cerimònia senzilla, gairebé improvisada, (les dimensions del cotxe tampoc no permeten que hi vinguin més convidats fora dels íntims) però no hi falta de res, ni tan sols el típic llançament del ram de la núvia al seient del darrere o el d'arròs a les portes del cotxe quan s'aturen per culpa d'un semàfor. No tothom entén el camí que han iniciat junts, però això és el que passa (suposen) quan algú és pioner. Com el primer matrimoni homosexual, per exemple. O el primer matrimoni entre un home blanc i una dona negra. En qualsevol cas, al cap d'uns mesos, el seu amor cristal·litza en una criatura. Al principi tenen por que el moviment del cotxe afecti l'embaràs o que passar molt de temps amb el soroll dels clàxons es pugui traduir en un nen amb un caràcter particularment bel·licós o estressat. Però tot va segons l'habitual. Al cap de nou mesos, tenen un nen sa i ploraner. El tenen dins el cotxe, això sí, però no els sembla particularment estrany. No hi ha gent que el té al llit de casa seva o en una banyera? Doncs ells han decidit tenir-lo al seient del cotxe, amb el rum-rum del motor en marxa. Al cap i a la fi, és el lloc on va ser concebut.

Amb el temps aconsegueixen que ser pares no destorbi la seva vida social. Els amics aprofiten fer-los una visita

per anar d'un lloc a l'altre ("et fa res si passem per aquesta botiga, que he de fer un encàrrec?" o "podríem tornar per aquí que em va millor", "com que et ve de passada, podries deixar-me a la vora del Camp Nou, que avui hi ha partit?"). Per a ells, és clar, qualsevol lloc els ve de passada. No han d'anar enlloc. No han de fer res. A aquestes alçades han oblidat per què un dia van començar a donar voltes ("una exposició de fotografies de l'Andy Warhol, dius? però aquest home feia fotos? no era pintor?") i consideren que aquesta és la seva activitat natural. De fet, miren amb cert menyspreu –com per sobre la finestreta del cotxe– altres parelles que només utilitzen el vehicle per anar d'un lloc a un altre, de manera funcional, utilitària, mercantil, com si es perdessin una part fonamental de la vida, de l'experiència humana, que es basa més en el tràmit, en el procés, que no pas en el mateix final de les coses. Per què tot ha de tenir una fi, un propòsit? Per què no es poden perdre pels camins que no duen enlloc? Per què tothom s'atabala si no funciona el GPS? Només hi ha un dia, que recordin, que es van sentir intimidats i violentats en el seu estil de vida: el dia que els van trencar el vidre i van intentar robar pensant-se que no hi havia ningú a dins. Aquell dia, el Xavier va treure una pistola de joguina que duia a la guantera per si de cas (l'hi havia deixat un amic que feia rèpliques per a pel·lícules de l'oest) i va foragitar els lladres. Aquell dia van sentir por. Sobretot pel seu fill, que dormia al seient del darrere. Van valorar si havien de canviar de vida per una de més segura, de més convencional. Però no van tornar a sentir aquella remor mai més.

Fins que, el dia més impensat, troben un forat. De primer, ell es pensa que és com un miratge del desert aplicat a l'asfalt. Els mecanismes de la ment i el cansament són mis-

teriosos i, a més, els últims dies la temperatura ha pujat força. Però a mesura que s'hi apropa –i fins i tot hi passa la mà, incrèdul– descobreix que allò és de veritat. Com pot ser? Comprova que no hi hagi cap senyal de gual, prohibit aparcar o plaça reservada per a discapacitats. Però no només això, sinó que està en un lloc cèntric enmig de la ciutat i el seu cotxe (com tots els coreans, ni massa gran ni massa petit) hi cap perfectament, sense cap maniobra difícil. Què ha de fer, doncs? Feia tant de temps que esperava aquest moment que ara que s'ha presentat no sap què fer. De cop i volta un munt de preguntes se li agombolen al cervell. Què farà a partir d'ara? On anirà? Recordarà com funciona el metro? I el pitjor de tot, a què dedicarà el seu temps? Haurà de tornar a la seva vida anterior? Quina era la seva vida anterior, tanmateix? A què es dedicava? Feia poc havien obert un negoci de rutes per Barcelona, la ciutat a peu d'asfalt, que incloïa les millors cruïlles, rotondes i carrils VAO. Als turistes els agrada, ho troben exòtic, com aquell qui fa un safari a Kenya. Però què farà, si ho ha de deixar? I la Isabel? Què passarà si de cop surt a l'exterior i comença a conèixer altres homes, gent potser amb més èxit, més diners o que han sabut fer amb les seves vides alguna cosa més que anar amunt i avall sense un objectiu específic? I si s'enamora d'un altre? I si el deixa? Com s'ho farà per tornar a buscar parella? Com ho fa, la gent, si no es troben tancats en un cotxe? I si han de tornar a viure en una casa (la que tenia abans la va llogar, per poder pagar l'educació del Daniel), no li semblarà massa gran? No es perdran? No és molt estrany tenir una casa i que quan tornis estigui allà, esperant-te, al mateix lloc on l'has deixat, com si fos un gosset? Sense fer soroll, sotja la Isabel i veu que encara està dormint. És normal, últimament va molt cansada. Fa la mateixa cara que quan es van conèixer,

només que han passat vint anys. Darrere seu, la gent comença a impacientar-se. Llavors, amb un esforç per no fer cap sotrac inesperat, decideix tornar a arrancar, allunyar-se d'allà i fer com si res no hagués passat.

Arriba un dia que el Daniel té nòvia. La porta a casa (a hores d'ara, no hi ha dubte, el cotxe és casa seva a tots els efectes: té un rebedor, una petita sala d'estar i un dormitori, fins i tot un vestidor, al maleter) perquè conegui els pares. Però, insospitadament, ella no se sorprèn del seu estil de vida. Sembla ser que ve d'una família d'autocaravanistes i està avesada a anar amunt i avall, amb la casa al damunt. De fet, ja estan planificant comprar-se el seu propi cotxe ("per viatjar?" "no, per viure-hi" "és el pas normal en la nostra relació"). És el que han vist tota la vida i no és més irracional, posem per cas, que comprar-se un pis amb diners que no són teus o anar a viure a un lloc de trenta metres quadrats, apilats els uns damunt dels altres, com si fossin un eixam d'abelles. L'atzar i la necessitat han deixat lloc, ara, a la lliure elecció. Qui sap si d'aquí a vint anys tothom viurà en cotxes? Així que el dia que el Daniel marxa, el Xavier Solà i la Isabel Casas se senten sols. ("i ara què?" "tota la vida ficats aquí dins" "ves, qui ho havia de dir"). Però no senten que hagin malbaratat les seves vides o, com a mínim, no s'ho diuen. Les circumstàncies els han portat fins aquí, i del màxim que se'ls pot acusar és de no haver-s'hi rebel·lat amb prou contundència. Però prou feina tenien de moure's d'un lloc a l'altre i superar els entrebancs i els obstacles que la circulació, com un joc d'ordinador, els anava posant cada dia al davant. Què hagués passat si no haguessin agafat el cotxe aquell matí? O si haguessin trobat aparcament a la primera? Si en lloc d'anar-hi amb la Isabel, el Xavier hi hagués anat amb un amic, o sol? O si

l'Andy Warhol no hagués fet mai fotografies? O si la mare d'ell no hagués treballat a la Hispano-Suiza? I si no hagués existit la guerra, estaria conduint ara mateix un cotxe coreà o un d'aquella marca amb tanta projecció de l'època? Es mira la Isabel amb recança; la veritat és que ja no s'ho passen bé com abans. Abans, cada pas zebra o senyal de cediu el pas era una festa, un tema de conversa, una aventura. Ara només queden els retrets, el rancor i la pesantor dels anys acumulats. Potser per culpa d'anar distret amb aquests pensaments, el Xavier no veu un cotxe que se li atansa per davant inesperadament en direcció contrària. Intenta frenar, però és massa tard. Els reflexos ja no són com abans. Ràpidament (o potser és el temps que els passa més de pressa) s'apropen un parell d'ambulàncies i un cotxe de la policia. Per primer cop en molt de temps estan aturats i senten l'alleujament de, per fi, poder deixar de buscar. Ara els portaran a un altre lloc i podran sortir d'aquí. Si és que aconsegueixen arribar vius a l'hospital. Llavors, amb el cap esclafat contra el volant (el clàxon sonant tota l'estona, en una nota sostinguda, insofrible), el Xavier es mira la Isabel, que també ha quedat greument malferida. I ella, amb un fil de veu, com si s'ho hagués estat guardant i li ho volgués amollar abans no sigui massa tard, diu:

–Ja t'ho deia jo que hauríem d'haver agafat el metro.

El Ball de Color de Gos com Fuig

MARTÍ SALES

El cavall mort al balcó, com hi havia arribat? La gent que passava pel carrer Milà i Fontanals l'havia descobert aquell matí però vés a saber quant de temps feia que hi era. El caparrot li penjava per un dels cantons, allà on el ferro forjat deixa espai per estimbar-se. No entenien què hi feia ni com hi cabia i els feia por que esfondrés el terra esquerdat del balcó de la finca centenària i els xafés les criatures que anaven a escola. Els marrecs se'l miraven des de l'altra vorera amb els ulls com taronges i sense fer preguntes s'imaginaven perfectament d'on havia sortit: pertanyia a un vell genet italià, famós als seixanta per guanyar tots els trofeus possibles de l'equitació competitiva, exiliat a Barcelona a causa d'una lesió irreversible al turmell que havia significat la fi de la seva carrera professional. S'havia endut amb ell el seu cavall preferit, Ludovico, estranyament longeu, que li havia fet companyia fins el moment just de la seva mort, ahir al vespre. No. Era un cavall de laboratori, nascut per clonació, que formava part d'un projecte secret per aconseguir augmentar exponencialment la intel·ligència dels animals fins al límit de la consciència. Un dels becaris del laboratori se'n va apiadar i una nit de fosca se'l va endur a casa seva, però el cavall necessitava

els fàrmacs i les atencions suplementàries que li dispensaven des que havia nascut i va morir al cap d'unes quantes hores. Tampoc. L'Ernest, un estudiant de filosofia de vint-i-tres anys, havia vist l'última pel·lícula d'un cineasta hongarès i n'havia sortit absolutament admirat, trastornat, canviat de dalt a baix. Mai se li havia fet tan palesa l'apocalipsi quotidiana que el podia engolir un dia qualsevol. L'obsessió per la pel·lícula no el deixava dormir, se la va baixar i l'estudiava fotograma a fotograma, mirant d'entendre com funcionava i com s'iniciava el procés de la destrucció total. L'angoixava no trobar la resposta en l'anàlisi exhaustiva de la cinta i va decidir aprendre-se-la de memòria i viure-la des de dins per entendre-la de debò i poder augurar la fi del món –i qui sap si evitar-la– quan en detectés els primers senyals inequívocs. Es va tancar a la seva habitació i des d'allí la revivia un cop i altre a la seva ment. El poder de concentració que va assolir fou tal que els personatges de la pel·lícula es van materialitzar al seu pis: el pare i la filla que pelaven patates, el vent que no parava i el cavall mort, que va sortir a alenar per últim cop al balcó. Tampoc. No era un cavall, era el fantasma d'una de les vaques de l'última lleteria oberta a Gràcia, la del carrer Torrijos, que va tancar el 1984. Una filla hippie de la família Calvet, que la regentava, no va voler vendre-se-la i se la va endur a casa, on van viure plegades els darrers trenta anys. La vaca, batejada amb el nom de Sístole, va ser la primera vaca que va aparèixer en la gravació d'un disc de música industrial al món. El grup era un duo que es deia Micropenis i encara eixorda orelles i dispara diafragmes quan l'Hortènsia i la Memi manipulen altre cop les seves veus i instruments, analògics o no. L'Hortènsia va ser una de les activistes que l'any 2011 va encapçalar les protestes per la detecció d'antibiòtics en la llet de vaca per a con-

sum humà. Allà va conèixer l'Èczema i se'n va enamorar perdudament. La mort de la Sístole la va agafar lluny, de viatge de noces, i la policia va haver de tirar la porta de casa seva a terra per enretirar el cadàver, que ja es podria i era un perill per a la salut pública. Només quatre carrers més enllà, aquest tema era comentat un dia sí l'altre també pels parroquians de can Tano –o can Putes, o can Mosques–, una taverna de barri amb solera que serveix llaunes i vermuts i s'omple de gom a gom vespres i caps de setmana. En el racó més allunyat de la porta d'entrada hi acostuma a seure, sorrut, un senyor escardalenc que sempre duu un xandall blau i verd i un barretet marró de gairell. Només xerra, de tant en tant, baixet, amb l'amo i quan ho fa se li mouen les orelles. Beu un got de vi i pica unes ametlles salades. Els dies de festa grossa demana anxoves. Fa anys que és part del mobiliari del bar, com un altre personatge que l'iguala en misteri i ancianitat, un iaio altíssim que sempre està palplantat al fons de la barra bevent aigua amb gas i menjant olives sense parar. Dic sense parar perquè les engoleix a una velocitat bestial, una rere l'altra o de dues en dues i tres en tres. N'escup els pinyols com qui afusella reus en un petit recipient en forma de granota que rauca a la lluna. Xerra pels descosits amb tothom que té a l'abast però ningú no entén ni un borrall del que diu, barrejat amb tanta carn d'oliva i ràfegues de saliva que surt del vidre que protegeix les tapes. Si fos un narrador omniscient ara mateix us explicaria qui són i què hi fan allà, aquests dos vells xarucs, però només ho he estat a les pàgines anteriors, n'he perdut la potestat en entrar a can Tano, com el Superman quan es queda sense poders per amor, s'emborratxa i l'apallissen en aquell bar de la segona part de la saga cinematogràfica. La causa: la implicació personal. A can Tano m'hi he vist un parell de cops amb

en Ricard, jove ronc de la Garrotxa entusiasta de llibres espaterrants i cançons per ser esgargamellades en colla embriaga. Fa anys que ens preguntem per l'origen ignot i segurament ple de malediccions atàviques de l'esquelet de mà humana que hi ha penjat a la paret de can Tano, una extremitat amputada, ominosa, carregada d'odi i màgia negra. És una mà menuda, probablement de nen o de noia, i el color groguenc tirant a negre de les falanges denota una certa antiguitat. El tall amb la resta del braç és net, com fet amb tiralínies. Llavors: nen o dona, fa més de cinquanta anys, no per causes accidentals. Recordo que en un llibre de la sèrie del Douglas Adams sobre els autoestopistes galàctics, en un tuguri de vés a saber quin planeta llunyà, a la barra hi tenien l'esquelet de la mà d'un antic amo que, quan algun client volia marxar sense pagar, se li llançava al damunt i l'escanyava fins que afluixava la mosca. Podria ser aquesta mà, traslladada anys llum fins al nostre sistema solar? No m'acabo de convèncer. Val més que surti del bar, m'oblidi d'en Ricard i de mi i retorni a l'omnisciència. L'explicació no és senzilla, però ja em direu si tot plegat no és ben embolicat des del principi dels temps! Fa mil·lennis que existeix l'anomenada nissaga dels Metabarons. Es tracta d'una família de poderosos guerrers que inicien els seus fills amb un ritual de lluita i mutilació. Aquesta casta ha governat l'univers del dret i del revés, i des de fa uns deu mil anys ho fa subreptíciament. L'últim metabaró és català i li falta la mà dreta. És Martí de Riquer, l'eminent historiador que va escriure la crònica dels Metabarons en clau en la seva obra cabdal Quinze generacions d'una família catalana, i ha liquidat l'estirp perquè s'ha negat a escapçar cap membre del seu fill, en Borja –també savi. Martí no sap que la seva mà, tallada amb làser per son pare durant la iniciació i no es-

clatada per una bomba perduda a Alacant com es diu, rau al capdamunt de la barra d'una taverna gracienca. Jo tampoc ho sabria si no hagués sortit del bar. Tot això només ho puc escriure, ni en Ricard ni ningú ho podran mai saber perquè quan torni a entrar perdré l'omnisciència altre cop. Però tinc set i els quintos em criden –escriure és això, entrar i sortir. A la barra, encuriosit, com sempre, per l'estrany membre descarnat, li pregunto a l'amo d'on la va treure. Em diu que és de plàstic i que ja hi era quan va agafar el local. No m'ho acabo de creure: dins meu encara roman l'eco del saber-ho tot, de l'espai sense el temps, de les innumerables dimensions replegades, de les geografies inacabables de la ficció, sobrevolades, copsades a una velocitat total, demiúrgica, records immediats de tot, records cicatritzats de les rítmiques passes del ball de color de gos com fuig.

Traïdoria al parnàs

ISABEL SUCUNZA

«La Generalitat ha engreixat una cultura de lletraferits i estetes decadents que no representa el conjunt del país. (…)
Aquesta estratègia persegueix dos objectius. D'una banda amagar la paupèrrima realitat social catalana rere la imatge d'una Catalunya amb una producció artística a l'altura (hipotèticament) d'Alemanya, França i Anglaterra. De l'altra, esperonar un essencialisme cultural imbècil, acrític i xovinista que es perfila contra Espanya...»

Valero Sanmartí

Introducció

L'any de l'enèsim poeta nacional, un dels cantautors també nacionals, animat per una experiència santjordiana prèvia prou satisfactòria, va decidir fer un llibre sobre un altre poeta nacional que no era el mateix que l'homenatjat.

La qüestió no hagués arribat ni a anècdota si aquest cantautor nacional i/o la seva editora haguessin estat informats a priori del requisit per poder fer qualsevol cosa que no fes referència a l'enèsim poeta nacional de torn -a l'homenatjat-, a saber: pagar el sou al comissari de l'any de l'enèsim poeta nacional. Per motius que ara s'explicaran, era impossible que ho sabessin, així que, cantautor i editora, van tirar pel dret. Aquí va començar el drama.

…

… Això és un merder. Posem-hi noms:

Repartiment

Poeta Nacional de Torn - **Salvador Espriu**
Poeta Nacional Off Duty - **Miquel Martí i Pol**
Cantautor Traïdor Nacional - **Lluís Llach**
Comissari de l'Any de l'Enèsim Poeta Nacional de Torn - **Xavier Bru de Sala**
Empúries - **Planeta**

Situació

Corre el mes de març de l'any de gràcia de 2013. Lluís Llach té escrit un llibre dedicat a Miquel Martí i Pol. L'editorial Planeta (abans Empúries) l'hi publica. És l'Any Salvador Espriu, comissariat per Xavier Bru de Sala.

Lluís Llach i Planeta (abans Empúries), doncs, l'haurien cagat ben cagada (o no?). Poca broma; està en joc la independència de Catalunya i el prestigi, si mai hagués existit, del departament de Cultura de la Generalitat.

…

… Ignorin això últim que he dit.

Capítol I

Mai, als despatxos del departament de Cultura de la Generalitat, obrir els diaris havia fet tanta mandra. Mandra, sí, que és el que t'agafa quan, sent treballador d'un ens que ha ficat la pota i no essent tu, però, el responsable d'aital cagada, sí que ets, en canvi, el responsable de donar la cara i atendre la premsa.

Des de feia uns dies, els diaris anaven plens d'articles, columnes d'opinió i fins i tot cartes al director que parlaven, més que de Xavier Bru de Sala (que també), dels cent i pico mil euros que aquest s'embutxacaria per fer de responsable de l'organització dels actes de l'Any en curs Salvador Espriu; perquè, sí, el pressupost de l'Any Espriu pujava a cent i pico mil euros per a Bru, més un milió, d'euros també, per pagar:

1.- El lloguer del camió, el conductor i la benzina que traslladaria el material de l'exposició de fotografies i plafons amb poemes d'Espriu estampats, de Palafrugell a Mataró, de Mataró a Igualada i d'Igualada a Santa Coloma de Gramenet (ruta encara per confirmar en el moment de fer aquí la crònica dels feits).

2.- L'estampació del nom del poeta homenatjat al trofeu, targetons i programes de la propera edició dels Jocs Florals de la Ciutat de Barcelona.

3.- Les fotocòpies dels poemes impresos que caldria repartir entre els participants dels tallers de recitació de poemes d'Espriu que es celebrarien arreu del país. (Si bé és cert que el departament comptava amb un projector de diapositives infrautilitzat, havent estat contemplada la possibilitat que els alumnes llegissin els poemes directament de la pantalla, aquesta va ser desestimada pel fet d'implicar que els cursets, llavors, s'haurien de fer a les fosques, cosa que complicava la valoració per part de l'instructor de, entre altres coses, la gestualitat i les cares d'èxtasi que poguessin arribar a executar els aprenents de rapsoda de torn).

El responsable de comunicació del Departament de Cultura de la Generalitat sabia perfectament que, ja no amb el milió d'euros sinó només amb el sou de Bru de Sala es podien muntar quatre anys Espriu d'aquelles característiques (cinc, si als tallers es tirava de projector en comptes de fotocopiadora), i se n'havia anat a dormir una mica trastocadet, amb mal de panxeta i sense confiar gaire en poder agafar el son. Finalment, però i contra tot pronòstic, havia aconseguit fer nones. Fins i tot havia tingut un somni aquella nit; un somni revelador; un d'aquells que et fan trobar l'escletxa per on poder escapar de jardins d'aquells ben grossos.

I ja és el matí següent. I ja es troba el responsable de comunicació del Departament de Cultura de la Generalitat a la sala de premsa, perfumada de cafè, ambientada amb el discret so dels badalls mal dissimulats dels presents: del conseller, de dues secretàries i del mateix Bru de Sala, comissari del marro en qüestió.

“Us he d’explicar una idea que podria acabar amb tots els nostres problemes”, arrenca a parlar el responsable de comunicació. Bru de Sala mira alarmat al conseller, el conseller mig tanca els ulls i fa el gest de ‘deixa’l continuar’ assenyalant el responsable de premsa, el responsable de premsa continua: “Planeta (abans Empúries) està a punt de publicar un llibre de Lluís Llach dedicat a Martí i Pol.” Silenci. “A Martí i Pol”, repeteix el responsable de premsa vocalitzant molt. Silenci. “Que no ho veieu? És competència deslleial! Que no hi veieu un atac clarís-sim contra la unitat de Catalunya? En Rajoy ja va avisar que faria això, i ho està fent: mitjançant Planeta, està atacant els interessos del país pel seu punt més feble: el de la poesia!” Més silenci. “Ens volen anul·lar; volen posar les cireres en cistells diferents; volen sembrar confusió entre el minso públic lector de poesia a cop de repetir martípolmartípolmartípol, fins a aconseguir neutralitzar el nostres esforços per entronitzar el poeta de torn, el nostre Elegit!”. Ara, mirant a Bru de Sala, prossegueix el responsable de comunicació: “Volen tirar per terra tota la teva feina d’aquest any!” “Que no estic muntant l’Any Martí i Pol, jo?”, s’alarma Bru de Sala. “És l’Any Espriu, el que estàs muntant”, quasi crida el responsable de premsa obrint molt els ulls i les mans. “Jo estic fent allò del de Sinera, que és Arenys a l’inrevés”, diu Bru de Sala aixecant les celles cap a les secretàries. Murmuris i hihís de les secretàries. “Sí: el de Sinera; Salvador Espriu és el de Sinera”, crida, ja sense quasi, el cap de premsa posant els ulls en blanc i tirant el cap enrere. “Hòstia!”, exclamen Bru de Sala, el conseller i les secretàries a l’uníson.

“Aviam, viam, viam...”, s’aixeca de la cadira el conseller. “Què ens estàs dient? En Lluís Llach ha fet un disc...”, “Un

llibre", "... un llibre sobre un poeta que no és el nostre d'aquest any?" "Sí, això ha fet. Tot i que no és aquest el problema; el problema és que fa tres dies va transcendir el sou de Bru de Sala", Bru de Sala tus, "i tothom en parla i diu, tot i que no exactament amb aquestes paraules, que és desproporcionat", Bru de Sala es posa vermell i mira a terra. "No patiu, però: s'ha sabut això del llibre nou de Lluís Llach, i jo, aquesta nit, he... pensat, que podríem fer-nos venir bé que estigui dedicat a Martí i Pol i no a l'Espriu", mira a Bru de Sala, "al teu; al de Sinera". "Com?" "Aplicant la llei que diu que publicar qualsevol cosa referent a un poeta que no sigui el poeta de l'any en curs triat per la Generalitat suposa un atemptat contra la unitat del país i s'ha de pagar corrent amb les despeses de sou del comissari dels actes de l'any del poeta en qüestió."
"Existeix aquesta llei?" "Que no som la Generalitat, nosaltres? I, al Parlament, que no hi ha majoria sobiranista?" "Uhmm", conclouen tots, secretàries incloses, aixecant una cella per cap.

Capítol II

A partir d'aquí, les coses van molt ràpides i resulten, potser, una mica confuses. Sobretot per a Lluís Llach, que és al Senegal.

Lluís Llach rep una trucada del seu agent. Li explica que el Departament de Cultura de la Generalitat ha presentat una demanda contra ell i contra Planeta (abans Empúries) per haver dedicat un llibre al poeta que no toca aquest any. Lluís Llach no entén res. Lluís Llach penja. Lluís Llach truca immediatament a la seva editora. Li explica el mateix que li ha explicat el seu agent. Una explicació que sona

una mica a evasiva surt de la boca de la seva editora: "És que estem de trasllat i ara no t'ho puc comprovar però, si ells ho diuen... Haurien de parlar amb els advocats... Però no els trobaran: encara no tenen el telèfon connectat... Pel trasllat. És que estem de trasllat, ja t'ho he dit". "Però, com no me'n vau dir res?", li respon Lluís Llach des del Senegal. "Perquè ja ens va semblar bé que fessis un llibre sobre un poeta, Lluís, només faltaria. Està molt bé que tu facis llibres sobre el que vulguis i que ningú no et digui el contrari, que tu estàs jubilat i prou que t'ho has guanyat de fer ara el que et doni la gana". "Ja però sent l'any Espriu...". "És l'any Espriu? On és el problema,
llavors?" "Que el meu llibre és sobre Martí i Pol". "Hòstia!"

Mentre l'editora i Lluís Llach es deixen una pasta en trucades de llarga distància i fora d'hores, uns advocats de la Generalitat mouen fils per modificar a corre-cuita edicions passades del BOC (un cop introduïda la llei inventada no hi hauria escapatòria possible per a Planeta (abans Empúries), i d'altres, des del mateix despatx, intenten contactar sense èxit (estan de trasllat) amb els advocats de Planeta (abans Empúries). Al mateix temps, per una altra banda, el cap de comunicació del Departament de Cultura, redacta i envia als mitjans afins una nota de premsa on s'explica el descarat atac d'Espanya, mitjançat el seu braç editorial, Planeta, contra Catalunya.

En d'un parell de dies, de tot això, se'n fa un assumpte d'Estat. La cosa adquireix dimensions tràgiques amb les primeres declaracions al respecte de Bru de Sala, emeses per TV3 en avanç informatiu: Li han cremat la bústia de casa i la policia ha trobat al seu portal un paperet on es pot mal llegir (està una mica cremat pels cantons):

mb la ràbia del ca
mb la força del co

L'avanç informatiu acaba amb un Bru de Sala que, mirant a càmera, diu que només vol afegir una cosa i escup emocionat un vers:

Ens mantindrem fidels.

El poble català embogeix, es caga en Espanya i demana més diners per a gent com en Bru de Sala, que es deixa la pell (de brau) pel país.

Com va acabar la història per als poetes, vostès ja ho deuen saber perquè:

a) Han llegit Borges, així que s'imaginen que Déu també va confondre Espriu i Martí i Pol quan van arribar al cel.

b) Han hagut de comprar algun llibre de poesia per Sant Jordi: Fa tres anys, les seves dones es van replantejar tants anys de vida en comú quan van aparèixer a la porta de casa amb la rosa i el llibre del seu poeta preferit equivocat.

c) Han tingut èpoques d'anar curts de pasta: Davant d'un prestatge de La Casa del Llibre del passeig de Gràcia, volent començar a llegir poesia d'una vegada, van decidir quedar-se amb l'edició més barata de butxaca d'ara no recorden quin llibre de quin dels dos poetes.

Pel que fa a la resta:

Xavier Bru de Sala és ric.

Lluís Llach viu al Senegal.

Catalunya encara no és independent.

El Senegal, en canvi, ho continua sent (i vostès, no cal que jo els ho digui, no en coneixen cap, de poeta senegalès. I, encara que en coneguessin un, no en podrien fer res perquè tampoc no saben quin és l'idioma oficial del Senegal).

FI

Infecte

MAGÍ VIDAL

Apareixen darrere meu com una exhalació. M'immobilitzen i em cobreixen el cap amb un sac d'espart. A empentes i rodolons, de molt males maneres, em fan entrar dins una furgoneta. Sento com les portes es tanquen just abans que el conductor faci xerricar els pneumàtics i ens llanci disparats a tota velocitat. No els puc veure, però n'hi ha com a mínim tres. Encara que en podrien ser cinc o sis. Estic assegut al seient del darrere entre dos d'ells.

Durant els dos anys que porto exercint el compromís que vaig adoptar amb la música-de-qualitat, m'he guanyat molts enemics. Tenir una opinió pròpia, *être l' enfant terrible* que navega a contracorrent, desperta moltes enveges. Els altaveus del cotxe emeten música infecta a un volum eixordador. El que més em preocupa és que, tot i la meva cultura musical a bastament contrastada, em veig obligat a admetre que desconec de quina cançó es tracta. La ignorància d'aquesta dada m'impedeix concentrar-me a desentrellar la identitat dels meus segrestadors. Rebo un cop colze al cap.

FRAGMENT DE LA CRÍTICA DEL CONCERT DE PAU RIBA.

FIRA DE LA MEDITERRÀNIA (MANRESA) 9/11/2012

«Envejo amb una inesperada frustració tots aquells ciutadans sensats i amants de la bona música que van decidir quedar-se a casa. Si alguna cosa positiva es pot extreure de l'espectacle arítmic, insofriblement caduc i dolorosament decadent que vam presenciar els assistents és que, tot i l'avançada edat i estat de descomposició, tant física com inspiracional, en les quals es troba l'artista, ha recuperat el marge de millora. Qui de bell antuvi escrigué alguns dels discos més brillants i celebrats de la història de la música en català sembla haver perdut completament el nord, l'esma i el talent, però, per desgràcia, manté intacta la intensitat amb la qual es va aficionar, essent amb prou feines un marrec, al consum d'uns estupefaents que, sospito, han fet estralls i l'han deixat amb una capacitat neuronal massa reduïda com per oferir un espectacle a l'altura de l'oient instruït. VALORACIÓ: INFECTE»

Els ocupants de la furgoneta es xiuxiuegen frases els uns als altres. Ho fan a un volum quasi inaudible, però pel to que empren dedueixo que discuteixen. Un d'ells m'envia un mastegot a l'estómac i em crida a cau d'orella: "QUÈ PASSA?! NO SAPS QUINA CANÇÓ ÉS?! NO LI SONA AL SENYORELS-MEUS-GUSTOS-MUSICALS-SÓN-MASSA- REFINATS-PER-A-LA-MÚSICA-DE-MASSES?!" La burla i les escridassades aviat es converteixen en un joc macabre. La mecànica és la següent:

Al reproductor hi ha un disc. El disc conté deu cançons. Des del seient del davant, el conductor —o el copilot, en cas que aquest existeixi— en punxa una. La música sona durant cinc segons abans que el discjòquei premi el pause. Un cop superat el temps establert, l'home que seu al meu costat em pregunta el títol. La resposta

ha d'incloure nom de la cançó i intèrpret. Quan pregunto si l'any d'enregistrament de l'àlbum suma punts, rebo un altre mastegot a l'estómac. "ET RIUS DE NOSALTRES, MALPARIT?!" El joc no té premi. O més aviat, el premi és l'absència de càstig. Si encerto la resposta, passem a la següent cançó. Si la ignoro o si fallo, em tallen un dit de la mà. Puc triar quin.

FRAGMENT DE LA CRÍTICA DEL DISC *ATLETES, BAIXIN DE L'ESCENARI*, DE MANEL.
BARCELONA, 26/3/2013

«Gran celebració de la mediocritat i la displicència petitburgeses emanen en aquests moments dels altaveus de la meva llar, als quals estic sotmetent a una tortura indigna per a qualsevol presoner de Guantánamo, en obligar-los (per motius estrictament laborals) a reproduir el nou àlbum dels ídols locals coneguts com Manel. Deixant enrere una etapa d'èxit, de totes totes immerescut i degudament sobredimensionat pels mitjans i en gran mesura astuts beneficiaris de l'efecte sinèrgic paolocohelista i fastigosament populista del guardiolisme, els nebots ideals de la Catalunya convergent simulen un trencament d'estil que es queda a mig camí entre la històrica aixecada de camisa à la Dover, i la reedició emmascarada del costumisme insípid de tota la vida, evidenciant una sequedat d'idees preocupant que, lamentablement i de ben segur, satisfarà la massa adotzenada i prèviament lobotomitzada. VALORACIÓ: INFECTE»

La meva cultura musical a bastament contrastada em proporciona un sostre i em dóna de menjar. Sóc la persona amb més LP (de vinil) que conec, una de les 3 amb més singles (de vinil i de pissarra) del país i, amb tota seguretat,

la que emmagatzema una col·lecció més gran de música digital de l'Europa Occidental. La meva passió per la música-de-qualitat només és superada per la devoció que sento pel menjar japonès. Tot plegat em fa pensar que sóc víctima d'un complot orquestrat per autèntics professionals impacients per sadollar la seva set de sang. Podria tractar-se d'un grup ofès per una crítica? Impossible. Els músics no saben tant de música. Els músics són crítics frustrats. Hauria de tractar-se, com a mínim, d'un supergrup. Un combo format per músics de disciplines diverses units per fer-me experimentar LA PITJOR ESTONA DE LA MEVA VIDA.

El joc comença i em sento amb forces. Al cap de pocs minuts ja he perdut vuit dits. Com és possible que desconegui el títol de vuit cançons?! Se m'acut que em trobo davant d'una colla de pertorbats que s'han tancat a l'estudi per enregistrar un disc amb temes inèdits especialment seleccionats per a l'ocasió. Després de vuit amputacions, els segrestadors m'han aplicat "cures" amb alcohol i m'han embenat les ferides. La imatge és ridícula. Per una banda, xisclo de dolor com un porc a l'escorxador, per l'altra tinc els dos dits polzes enlaire, com si aprovés la situació. La furgoneta s'estavella.

M'arrossego sobre una estora de vidres esmicolats. Hi ha flames pertot arreu. Aconsegueixo sortir per una finestra lateral de la furgoneta i m'incorporo. El vehicle explota abans que pugui veure la cara dels meus raptors. "SÓC LLIURE!" —crido amb els polzes apuntant al Sol. Les espigues del camp de blat on em trobo em pessigollegen el cul, una llàgrima rellisca per la galta fins a salar-me el somriure, l'horitzó és una carretera. Camino com un zom-

bi subnormal deixant un camí de cereals ensangonats fins a arribar a l'asfalt. Faig autoestop (en realitat no és una acció, ja que la posició dels meus polzes donaria a entendre que vull fer parar un vehicle encara que no fos així). Dec tenir un aspecte horrible, com si acabés de participar en un baralla clandestina d'indigents. Un camió de mudances s'atura a uns sis metres de la meva posició. El conductor obre la porta. Quan hi pujo veig que es tracta de l'Adrià Puntí.

FRAGMENT DE LA CRÍTICA DEL CONCERT D'ADRIÀ PUNTÍ. SALA LUZ DE GAS (BARCELONA) 13/5/2011
«Insultant. IONQUI TOTAL. INFECTE!»

Anem a tota merda. Afirmar que l'Adrià Puntí va drogat fins a les celles seria una redundància. El seu comportament al volant exemplifica a la perfecció el significat de l'expressió *conducció temerària*. Alterna sense cap mena de sentit les trepitjades als pedals del fre i l'accelerador. Travessa, ara sí, ara també, un dels dos marges de la carretera. A causa dels continus canvis de marxa sense embragar, la caixa de canvis emet uns esgarips estripats i irritants. Però el més aterrador, el que ha fet que m'aferrés tan fort a la nansa que l'hagi arrencat del sostre, és que pilota de forma innecessàriament amorrada al volant. De tant en tant s'obsessiona d'introduir el cap dins de l'espai buit que es forma entre la semicircumferència superior i la barra diametral que subjecta el clàxon. Quan veu que l'operació és impossible, desisteix, fa un crit histèric i ho torna a provar al cap d'uns segons. Provo d'activar la maneta però me n'adono que l'Adrià Puntí ha tancat la porta des del seient del conductor. M'ha vist. Riu de forma sinistra i les rialles

omplen la cabina, travessen el camp de blat i s'escampen per tots els racons de l'univers. Va molt drogat.

«El bon rotllo que transmeten s'encomana com el somriure d'un nen. Són desenfadats, cosmopolites i espontanis. En una paraula: mediterranis. Gaudeixen dalt de l'escenari i fan gaudir el públic. Donem gràcies a Déu per l'existència de La Pegatina!»

Tant de bo hagués mort aquella mateixa tarda. Mentre veig com un escarabat creua la sala empentant un boleta d'excrements, me n'adono que sóc incapaç de recordar quant fa que visc confinat a la masmorra. Des del sostre de la cel·la, mig despenjat, un fluorescent crepita emetent pampallugues a intervals indesxifrables. El mobiliari es redueix a una cadira de fusta podrida, una tauleta plegable de tipus càmping i una màquina d'escriure. M'obliguen a picar a màquina hores i hores, sense parar, amb els polzes. De tant en tant, s'obre una petita comporta, una mà apareix a través de la gatera i abandona sobre el terra un platet de sushi i un parell de bastonets de fusta. Escric crítiques per a la revista Enderrock. Sotasignades. Sempre positives.

Drac mort

EDU J. MONTOYA

DRAG
MORT

Drag
Mort

DRAG MORT

Els Autors

ÒSCAR ANDREU

Guionista i locutor radiofònic, a més de cantant del grup pop La Banda Municipal del Polo Norte. Recentment ha publicat la seva primera novel·la, de tics més o menys autobiogràfics, titulada *17 maneres de matar un home amb un tovalló*, amb l'editorial Contra. Actualment el podeu escoltar al programa La Competència, cada migdia a RAC1, però també ha escrit per a espais com Polònia o Crackòvia de la TVC.

ÓSCAR BROC

Periodista, traductor, crític i home del renaixement en general. Óscar Broc ha escrit o ha aparegut a tants mitjans que ens quedaríem sense tinta a la impressora. DJ de culte a la sala de rap del Nitsa a les primeries del 2000 —com a DJ Rasco—, Broc és una de les plomes més afilades i divertides en descriure les subcultures contemporànies de l'urbs. La seva darrera obra publicada, amb l'editorial Contra, és *Barcelona és una merda*, una viatge pels lavabos d'alguns dels locals més coneguts de la capital.

JOAN FERRÚS

Joan Ferrús és un dels secrets més ben guardats de la Barcelona literària independent. Col·laborador ocasional al GentNormal i redactor de relats hilarants i divertidíssims a la revista Les Males Herbes, es guanya la vida a mitjans com El Jueves o en concursos televisius. Amant d'una estranya mescla entre l'indie "noventero" més cridaner i la música pop, Ferrús espera la seva explosió mentre sua tones de cervesa a concerts d'Els Surfing Sirles.

TOMÀS FUENTES

Insubornable fan dels Beatles —tant, que els porta tatuats a la pell—, Tomàs Fuentes és segurament el guionista d'humor televisiu més reconegut del país. Seus són alguns dels millors monòlegs que s'han vist a la televisió estatal gràcies a la seva

feina darrere els textos de Buenafuente. Amb diversos llibres publicats amb altres guionistes d'El Terrat, Fuentes ha escrit per a una infinitat de projectes televisius. Les dues darreres temporades ha canviat de mitjà per provar la ràdio, on escriu i locuta al programa La Competència, a RAC1.

RAMON PARDINA

Ramon Pardina és una persona innatament creativa. Això el va portar a dedicar-se a la publicitat fins treballar per a la productora El Terrat, on va acabar fent guions per a la televisió. Cul inquiet per naturalesa, el barceloní ha escrit diversos llibres i ha col·leccionat premis per a les seves novel·les. Darrerament, Pardina s'ha encarregat del guió de dos còmics publicats amb l'editorial d'El Terrat, *Me gusta la tele* i *Me gusta el sexo*.

MARTÍ SALES

Un dels activistes culturals més brillants del país. Martí Sales està involucrat en tot de projectes meravellosos i que suposen una gran font d'inspiració. Sigui com a agitador al difunt fanzine dels germans Amat, La Escuela Moderna, com a escriptor (*Huckleberry Finn*, *Dies feliços a la presó*, *Ara és el moment*) o portant la direcció del Festival Internacional de Poesia de Barcelona durant tres anys. A més, Sales és membre d'Els Surfing Sirles i recentment ha estrenat projecte musical amb Maria Rodés i Ramon Rodríguez: Convergència i Unió (Bcore, 13).

ISABEL SUCUNZA

Isabel Sucunza té a Barcelona gats, feina i capelletes. Passa per Pamplona menys del que a la seva mare li agradaria perquè allà no hi ha carrer Carretes. En arribar a Catalunya, va treure's el nivell C i va treballar una temporada per a TV3. El següent pas per assolir la immersió irreversible hauria estat començar a fer passadissos per can Barça. Va saber frenar a temps però, i actualment porta uns anys treballant per a una editorial que

no és Planeta. L'any passat va publicar *La tienda y la vida*, amb Blackie Books.

MAGÍ VIDAL

Una de les nostres apostes. A banda d'amic i col·laborador ocasional del GentNormal, Vidal és un guionista d'humor sense pietat, sigui des de les xarxes socials, El Jueves o el Projecte Carmina. Juntament amb Marc Oliva van crear una secció humorística al programa de COMRàdio Extraradi, que eren 15 dels millors minuts setmanals que es podien escoltar a la ràdio. Perd el cul amb la música funk i els Black Crowes.

EDU J. MONTOYA

Edu J. Montoya és il·lustrador i músic. Ha exposat els seus dibuixos a diverses galeries de Barcelona com Mitte, Mutuo o Visions, ha dissenyat joies i bolsos i alguns l'han definit com el "rocker craftie" perquè, des de fa més d'un lustre, canta a Los Rotos, un grup de rock de la ciutat. Darrerament també fa d'home orquestra en un altre projecte musical que encara no té nom, però que ben aviat sortirà a la llum i serà molt electrònic. Ah, i tot i que no li agrada reconeixeu-ho, també és dissenyador gràfic. Entre moltes altres coses, ha dissenyat la web de GentNormal.

Crèdits

PRIMERA I ÚNICA EDICIÓ: 23 d'abril de 2013
INSTIGADOR I AJUNTAAUTORS: Jordi Garrigós
IL·LUSTRACIÓ PORTADA: Maria Corte
CORRECCIÓ: Joanaina Font, Marta Cucurella, Montse Venrell, Jordi Quiles, Olga Jornet
MAQUETACIÓ: Elisenda Muns
GentNormal no té cap © sobre les obres aquí mostrades.
Tots els drets són dels seus autors.

"GentNormal és un web indie que segueix l'escena de prop i proposa diverses maneres de relacionar-s'hi: des de llistes d'Spotify fins a minientrevistes en vídeo, llistes del millor de l'any, recomanacions, ressenyes, etc. Els seus membres són molt poc objectius i no pretenen ser cap referència periodística; són més apassionats que no pas equànimes i això els fa diferents i els converteix en un referent que cal tenir en compte."

Martí Sales, al seu llibre *Ara és el moment, breu crònica oral dels indis catalans* (Amsterdam Llibres, 2012)"